

Μετάνοια: Πέρα από την χώρα της λύπης (Πρωτ. Χριστόδουλος Μπίθας)

/ [Πεμπτουσία](#)

Είπε ο Κύριος: «Με-τα-νο-εί-τε· δι-ό-τι έ-φτα-σε η Βα-σι-λεί-α των Ου-ρα-νών» (Ματθ. 4, 17). Και αλ-λού συμ-πλη-ρώ-νει: «Να ζη-τά-τε πρώ-τα την βα-σι-λεί-α του Θε-ού και την δι-και-ο-σύ-νη Του και ό-λα τα άλ-λα θα σας προ-στε-θούν» (Ματθ. 6,33). Κλή-ση με-τα-νοί-ας εί-ναι ό-λο το ευ-αγ-γέ-λιο. Αυ-τά εί-ναι τα Κα-λά Νέ-α! Με-τα-νο-ώ, ση-μαί-νει αλ-λά-ζω τρό-πο σκέ-ψης, γί-νο-μαι «και-νός» άν-θρω-πος, αλ-λά-ζω τρό-πο ζω-ής. Ο Χρι-στός μας εί-πε ό-τι «**η βα-σι-λεί-α των ου-ρα-νών βι-ά-ζε-ται και βια-σταί αρ-πά-ζου-σιν αυ-τήν**». Εν-νο-εί πως η σω-τη-ρί-α κερ-δί-ζε-ται με κό-πο, γι' αυ-τό ε-πι-ση-μαί-νει ό-τι εί-ναι «**στε-νή η πύ-λη και τε-θλιμ-μέ-νη η ο-δός η α-πά-γου-σα εις την ζω-ήν**» (Ματθ. 7,14). Για-τί εί-ναι στε-νή η πύ-λη; Ε-πει-δή ο Χρι-στι-α-νός πρέ-πει να αυ-το-βα-σα-νί-ζε-ται; Ό-χι. Ε-πει-δή μας ζη-τά να υ-περ-βού-με την φι-λαυ-τί-α μας, να α-παλ-λα-χτού-με από τον α-πο-πνι-κτι-κό ε-γω-κεν-τρι-σμό μας, να γί-νου-με ε-λεύ-θε-ροι άν-θρω-ποι.

π. Χριστόδουλος Μπίθας

Πέρα από τήν χώρα τῆς λύπης

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕΤΑΝΟΙΑΣ ΒΑΣΙΣΜΕΝΕΣ
ΣΕ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ

Προλεγόμενα
π. Ἀδαμάντιος Ἀγγουσιίδης

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΓΡΗΓΟΡΗ

Ο Θε-ός δώ-ρι-σε το αυ-τε-ξού-σιο στον άν-θρω-πο, για να μπο-ρεί να κι-νεί-ται ε-λεύ-θε-ρα προς το Α-γα-θό. Με την πτώ-ση ό-μως α-μαυ-ρώ-θη-κε το κα-τ' ει-κό-να και συντελέστηκε φθο-ρά στο αυ-τε-ξού-σιο του αν-θρώ-που. Ο άν-θρω-πος αυ-το-νο-μή-θη-κε, αυ-το-θε-ώ-θη-κε, έ-γι-νε φί-λαυ-τος, έ-χα-σε την δυνα-τότη-τα να α-γαπά, έ-πα-ψε να α-να-φέ-ρε-ται στον Θε-ό, στράφηκε στον ε-αυ-τό του. Ο ά-γιος Μά-ξι-μος ο Ο-μο-λο-γη-τής λέ-γει: «Αρ-χή ό-λων των πα-θών εί-ναι η φι-λαυ-τί-α, τέ-λος δε η υ-πε-ρη-φά-νεια» και «μην εί-σαι αυ-τά-ρε-σκος

και δεν θα μι-σείς τον α-δελ-φό σου, μην εί-σαι φί-λαυ-τος και θα α-γα-πάς τον Θε-ό».

Με-τά-νοια σημαίνει να μεταστρέψουμε το νου μας, να συν-ταχθούμε ε-λεύ-θε-ρα με το θεί-ο θέ-λη-μα, να υ-περ-νι-κήσουμε στα-δια-κά την φι-λαυ-τί-α μας, να γίνουμε ε-λεύ-θε-ροι. Η εν Χρι-στώ ε-λευ-θε-ρί-α εί-ναι α-γά-πη και κοι-νω-νί-α προ-σώ-πων, δι-ό-τι ο άν-θρω-πος κά-νει πρά-ξη την βασική ενολή του Κυρίου, «Να α-γα-πή-σεις Κύ-ριο τον Θε-ό σου με ό-λη την καρ-διά σου, με ό-λη την ψυ-χή σου και μ' ό-λο το νου σου... και να α-γα-πή-σεις τον πλη-σί-ον σου ό-πως τον ε-αυ-τό σου».

Η συ-ναί-σθη-ση της α-μαρ-τω-λό-τη-τάς μας εί-ναι το πρώ-το βή-μα στην ο-δό της με-τα-νοί-ας. Ο Ά-γιος Ι-σα-άκ ο Σύ-ρος, λέ-γει χα-ρα-κτη-ρι-στι-κά: **«Ε-κεί-νος που έ-χει γνω-ρί-σει κα-λά τον ε-αυ-τό του και βλέ-πει τις α-μαρ-τί-ες του, αυ-τός εί-ναι α-νώ-τε-ρος α-πό ε-κεί-νον που με την προ-σευ-χή του κα-τορ-θώ-νει να α-να-στή-σει α-κό-μα και πε-θα-μέ-νους».** Πό-τε με-τα-νο-ού-με; Μα, κά-θε μέ-ρα, κά-θε στιγ-μή, α-δι-ά-κο-πα, μέ-χρι το τέ-λος, σε ό-λη μας την ζω-ή. «Βί-α της φύ-σε-ως δι-η-νε-κής» εί-ναι η με-τά-νοι-α, λέ-ει ο Ά-γ. Ι-ω-άν-νης ο Σι-να-ΐ-της, δη-λα-δή να προ-σπα-θού-με δια-ρκώς να αλ-λά-ζου-με τον πε-πτω-κό-τα ε-αυ-τό μας, να α-γω-νι-ζό-μα-στε να α-πε-λευ-θε-ρω-θού-με α-πό τα πά-θη μας που μας κα-θη-λώ-νουν σε μια δια-ρκή ε-να-σχό-λη-ση με τον ε-αυ-τό μας. Να γί-νου-με ε-λεύ-θε-ροι άν-θρω-ποι, να α-να-και-νί-σου-με το αυ-τε-ξού-σιο, για-τί μό-νο με την δύ-να-μη της ε-λευ-θε-ρί-ας, μπο-ρού-με να αν-τι-στε-κό-μα-στε στους πει-ρα-σμούς και να πο-ρευ-τού-με στο κα-θ' ο-μοί-ω-σιν.

Ό-λα αυ-τά που α-να-γρά-φου-με α-πο-τέ-λεσαν και το έ-ναυ-σμα για να γρα-φτεί το βι-βλί-ο **«Πέ-ρα α-πό την χώ-ρα της λύ-πης».** Μέ-σα α-πό την εμ-πει-ρί-α μας στην ε-ξο-μο-λό-γη-ση θε-λή-σα-με να δώ-σου-με μια μαρ-τυ-ρί-α για τον θαυ-μα-στό τρό-πο που ε-νερ-γεί ο Χρι-στός στις ψυ-χές των ανθρώ-πων. Ιστο-ρίες με-τανοί-ας που βα-σί-ζονται σε πραγ-μα-τι-κά πρό-σω-πα, μό-νο που συμ-πυκνώνονται κάθε φο-ρά μα-ζί σε έναν ήρωα με φαν-τα-στι-κό ό-νο-μα, ο ο-ποί-ος ζει μέ-σα σε μια μυ-θο-πλα-σία που, ό-μως, κι αυ-τή θα μπο-ρού-σε να εί-ναι αλ-ηθι-νή. Η ομορ-φιά του ανθρώ-που κοι-νή, το ί-διο και η α-στο-χία του κι αυ-τές οι ι-στο-ρίες σκο-πό έ-χουν να περι-γρά-ψουν την πο-ρεία α-πό την τυφ-λό-τητα στην με-τά-νοια, α-πό την σύγ-χυση στο νό-ημα, α-πό την μονα-ξιά στο μα-ζί.

Στις σε-λί-δες του βι-βλί-ου γί-νε-ται σα-φές πως ο με-τα-νο-ών άν-θρω-πος ζει με ελ-πί-δα για-τί βελ-τι-ώ-νε-ται συ-νε-χώς, μα-θη-τεύ-ει στην ζω-ή, χαί-ρε-ται για-τί κα-τα-νο-εί σε βά-θος τα μυ-στή-ρια της υ-πάρ-ξε-ως, γεύ-ε-ται την α-γά-πη, μα-θαί-νει να συγ-χω-ρεί τον πταί-ον-τα, να κα-τα-λα-βαί-νει τον πλη-σί-ον, να

σκε-πά-ζει, να πε-ρι-χω-ρεί. Ό-ποι-α η-λι-κί-α κι αν έ-χου-με, ό-σο κι αν α-μαρ-τή-σα-με, ό-σο κι αν φταί-ξα-με, ο Θε-ός της α-γά-πης, ο «αί-ρων την α-μαρ-τί-α του κό-σμου», ο «πάν-τας θέ-λων σω-θή-ναι» μας πε-ρι-μέ-νει κά-θε ώ-ρα να με-τα-νο-ή-σου-με, να μας φω-τί-σει το σκο-τά-δι, να μας χα-ρι-τώ-σει με το Πνεύ-μα. Α-μήν.